

Dromen met jou

Lees ook in de Romanchica-reeks:

Heb me lief

Liefde zonder grenzen

Nog één keer

Die ene zomer

Een nieuw begin

Alle maskers af

Volg je hart

Verlangend naar later

Wat ik weet over jou

Niets is onmogelijk

Liefde onder constructie

Tegen wil en dank

Gevonden verlangen

Inge Pietjouw

Dromen met jou

14

Copyright © 2012 Inge Pietjouw en Dutch Media Trade
Omslagontwerp: Oranje Vormgevers
Omslagbeeld: © Shutterstock.com
Verzorging e-book: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 499 5394 2 / NUR 343

Hoofdstuk 1

‘Je... wat?!’

Verbijsterd keek Emmie in de helblauwe ogen van haar vriend. Nick lachte vrolijk naar haar, maar ze deelde zijn enthousiasme niet.

‘Ik kom bij je wonen!’ riep Nick nogmaals, terwijl er een brede glimlach op zijn gezicht verscheen. Hij spreidde zijn armen wijd uit, wachtend op zijn vriendin, die er vast en zeker in zou springen. Maar Emmie stond als aan de grond genageld en kon haar vriend alleen maar aanstaren.

‘S-samenwonen?’ stamelde ze.

‘Ja! Natuurlijk! Ik hou van je, dat weet je toch?’

Emmie viel nu helemaal bijna van haar stoel. Het was eigenlijk de eerste keer dat hij dat tegen haar zei. Ze hadden elkaar vijf maanden geleden leren kennen, tijdens een netwerkborrel. Het reclamebureau waar Emmie werkte organiseerde die elk jaar. De borrel was deze keer op de Rotterdamse Euromast en Emmie had doodsbang in een hoekje bij de bar gestaan. Ze had vreselijke last van hoogtevrees. Gezellig netwerken op de Euromast was voor haar een ware nachtmerrie. Ze had het voor elkaar gekregen

om in elk geval de halve borrel bij de hoge ramen weg te blijven, maar veel genetwerkt had ze dus niet. Ze zag haar bazin alweer zuur in haar richting kijken toen er een vreselijk knappe man haar richting op liep. Emmie had diep ademgehaald, haar hand uitgestoken en zich voorgesteld. Niet veel later stond ze met Nick te zoenen op de wc's van de Euromast en werd het voor haar de meest succesvolle netwerkborrel tot nu toe.

Dat was vijf maanden geleden. Nick en Emmie hadden het leuk samen, maar ze vroeg zich bijna elke dag af of het ooit serieus tussen hen zou worden. Nick was niet echt de man voor serieuze relaties. En hier stond hij dan. Op een regenachtige dag voor de deur van haar kleine studio. Met een lieve lach op zijn gezicht en een grote koffer in zijn hand.

‘Emmie?’ vroeg hij.

Met een schok drong de realiteit weer tot haar door. Ze besepte dat ze hem nog steeds stond aan te staren en niets had gezegd. Samenwonen? In haar piepkleine huisje? Dat helemaal alleen voor haar was? Niet echt iets waar ze klaar voor was. Maar Nick keek haar zo verwachtingsvol aan, dat ze het niet over haar hart kon verkrijgen om hem de deur te wijzen.

‘Kom binnen,’ was het enige wat ze kon uitbrengen.

‘Aaaaah, ik wist wel dat mijn meissie hier blij van zou worden!’ Hij stapte de hal in en omhelsde haar stevig. Emmie beantwoordde de knuffel halfslachtig. Hij kon het niet meer mis hebben, maar ook dit durfde ze niet tegen hem

te zeggen. Nick was intussen doorgelopen naar de woonkamer en Emmie sjokte achter hem en zijn grote koffer aan. Hij was inmiddels languit op haar sprankelwitte leren bank gaan liggen en slaakte een tevreden zucht.

‘Nu zou ik wel een biertje lusten! Je maakte het wel even spannend voor me hoor, Emmie. Ik dacht even dat je me de deur zou wijzen. Pfff, maar natuurlijk doet mijn meissie dat niet...’ zei hij enthousiast.

Emmie was nog steeds verbouwereerd, zei dus maar niets over zijn zwarte leren schoenen op haar witte bank en liep verdoemd naar de keuken. Hoe had dit nou kunnen gebeuren? Ze keek schichtig over haar schouder en zag dat Nick met een grote tevreden grijns op zijn gezicht haar studio bekeek. Hij knikte goedkeurend met zijn goed gekapte hoofd. Wat moest ze in vredesnaam doen? Bovendien sloeg het helemaal nergens op. Hij had zelf een prachtig groot appartement, op de Kop van Zuid in Rotterdam. Het keek uit op de Erasmusbrug. Het appartement lag op loopafstand van Hotel New York, waar ze vaak samen aten, want Nick hield niet van koken. Waarom zou hij dat willen ruilen voor haar piepkleine studio met knalroze muren en de kussentjes met bloemenmotief van haar oma op het grote tweepersoonsbed? Hij was in die vijf maanden misschien drie keer blijven slapen, de rest van de tijd brachten ze bij hem door.

Ze zuchtte diep en trok de koelkast open om een biertje te pakken. Haar oog bleef rusten op de fles rosé die daar koud stond. Ze pakte de fles, draaide de dop eraf en schonk

zichzelf een flinke bel in. Daarna liep ze terug naar Nick en zette de drankjes op de glazen salontafel. Ze ging op het puntje van de bank zitten, ze wist even niet meer wat ze moest doen.

Hij ging rechtop zitten, legde zijn arm om haar schouder en trok haar dicht tegen zich aan. 'Aah, zo zie ik ons wel oud worden samen!'

Emmie zwoer dat ze hartkloppingen kreeg. 'Maar... waarom hier?' vroeg ze hem uiteindelijk.

'Hoe bedoel je?'

'Waarom in mijn huis, en niet het jouwe?'

Hij werd een beetje rood. 'Het is nogal gênant...'

'Je kunt mij toch alles vertellen, Nick? Ik ben je vriendin,' probeerde Emmie hem gerust te stellen.

'Maar ik schaam me echt kapot...'

'Vertel nou maar,' spoorde ze hem liefdevol aan.

'Ik ben een paar maanden geleden ontslagen,' biechtte hij op. Hij frommelde wat met zijn handen en was duidelijk niet op zijn gemak. Hij durfde haar niet aan te kijken.

'Wat?' vroeg Emmie verbijsterd.

Stilte.

Ze wist niet wat ze moest zeggen. Moest ze nou boos op hem worden? Hij keek ongelukkig en even flitste er een gevoel van medelijden door haar heen.

'Maar... hoe?' vroeg ze hem uiteindelijk.

'Sorry...'

'En dat vertel je me nu pas?'

'Sorry, Em...'

Emmie kon er met haar hoofd niet bij. Nick ontslagen? Een paar maanden geleden? Ze had nooit iets aan hem gemerkt. Hij had het nooit verteld, leefde zijn leven zoals hij altijd had gedaan. Hij had een paar weken geleden zelfs een prachtige zilveren BMW-cabrio gekocht. Spik-splinternieuw! Toen Emmie had gevraagd hoe hij zich dit kon veroorloven, had hij iets over een bonus gemompeld. Dat had haar niet verbaasd. Nick was een erg succesvolle accountant bij een grote Nederlandse bank. Accountants kregen zo vaak bonussen. Ze had er verder nooit meer bij stilgestaan. Maar nu vroeg ze zich echt af wat er aan de hand was. Ze vroeg hem naar de nieuwe auto.

‘Ze hebben me een zak geld meegegeven...’

‘O.’

Dat verklaarde het wel. Maar dat verklaarde nog niet waarom hij nu bij haar op de stoep stond. Voordat ze hem daarnaar kon vragen, begon hij al.

‘Ik heb het helemaal verkloot,’ zei hij zacht.

Hij staarde naar zijn gemanicuurde handen. Nick zorgde goed voor zichzelf. Om zijn klanten te imponeren liep hij in dure maatpakken van Hugo Boss en Armani. Hij had Italiaanse schoenen en een prachtig gouden horloge. Elke week ging hij naar de kapper om zijn donkerbruine haar weer mooi in model te brengen. Elke vrijdagavond zat hij ruim een uur bij de schoonheidsspecialist en in zijn badkamer stonden meer verzorgingsproducten dan in die van Emmie.

‘Ik dacht dat ik snel een nieuwe baan zou vinden. Als

andere banken maar wisten dat ik succesvol was, dan kwam die nieuwe baan snel genoeg. Dacht ik. Daarom heb ik die auto gekocht van die zak geld die ik meekreeg. Ik wilde niemand laten weten dat ik ontslagen was.'

'Maar Nick... zoiets kun je toch niet verbergen?'

'Misschien niet, nee. En nu is het geld op. Ik kan mijn appartement niet meer betalen.'

'Jemig...'

Ze wist niet goed wat ze moest zeggen. Moest ze hem nu de deur wijzen? Ze vond hem erg leuk, maar ze hadden pas vijf maanden iets. Hun relatie had zich langzaam ontwikkeld. Ze had niet gedacht dat het heel serieus was tussen hen. En nu wilde hij ineens samenwonen.

'Em? Mag ik blijven?' vroeg hij haar onzeker.

Ze bleef stil. Hij keek steeds wanhopiger. En ineens kreeg ze vreselijk medelijden met hem.

'Natuurlijk,' zei ze uiteindelijk maar. Wat moest ze anders?

Hij omhelsde haar stevig.

Stilletjes was Emmie begonnen haar huisje klaar te maken voor het samenwonen. Nick was inmiddels weer vertrokken. Hij had een collega opgebeld om de rest van zijn spullen te verhuizen. Of ex-collega was het. De twee waren nu samen met een gehuurde vrachtwagen onderweg om Nicks appartement leeg te halen. De meeste grote spullen zouden ze naar een opslag brengen, de rest ging naar Emmies huis. Van haar mocht Nick nog wel even wegblij-

ven. Zo had ze de tijd om haar gedachten een beetje op een rijtje te krijgen.

Ze begon met de moeilijkste klus: ruimte maken in de kledingkast. Ze deed een greep in het hanggedeelte en gooide een stapel kleding op haar bed. Misschien kon ze wel wat kleding naar de opslag van Nick brengen? De zomer liep ten einde en de laatste weken was het alweer van dat typisch Nederlandse herfstweer. Regen, regen en nog eens regen. Met een melancholische zucht keek ze naar haar zomerjurkjes, die ze nu waarschijnlijk een hele tijd niet meer nodig zou hebben. Ze haalde ze van de hanger-tjes af en vouwde ze op. Terwijl ze aan het bedenken was wat ze met een sexy paarse glitterjurk moest, ging haar telefoon. Ze zag op het schermpje dat het een van haar beste vriendinnen was.

‘Laura! Je raadt nooit wat me vandaag is gebeurd...’ nam ze de telefoon op.

Aan de andere kant van de lijn hoorde Emmie alleen maar gesnik. ‘Wat is er?’ vroeg ze geschrokken.

‘Dennis... hij... hij... ik dacht echt...’ Meer woorden kwamen er niet uit en haar vriendin begon weer hartverscheurend te snikken.

‘Laura? Lieverd?’ vroeg Emmie voorzichtig.

Aan de andere kant van de lijn was alleen nog maar gesnik te horen.

‘Lau?’

‘S-s-sorry,’ stamelde haar vriendin. ‘Ik word soms zo gek van hem!’

‘Dennis?’

‘Ja! Wat een sukkel! Na tien jaar verkering zou je toch denken dat hij nu eindelijk eens méér wil?’

Emmie kreeg een grijns op haar gezicht. Ze wist al waar dit overging. Ze kende Laura al vanaf de middelbare school. Samen met hun andere vriendin Alice waren de drie sindsdien onafscheidelijk en de vriendinnen wisten alles van elkaar. Laura had Dennis tien jaar geleden tijdens haar studie scheikunde leren kennen en nog steeds waren de twee stapelverliefd op elkaar. Dennis was een fantastische gozer en zijn lieve karakter paste precies bij de zachtaardige Laura. Emmie kende geen stel dat zo perfect voor elkaar was als die twee. Na hun studie gingen ze samenwonen en sindsdien stond hun relatie eigenlijk een beetje stil. Althans, volgens Laura. Het was haar absoluut een doorn in het oog dat Dennis haar nog niet ten huwelijk had gevraagd. Ze wilde niets liever dan in een witte jurk met lange sleep naar de man van haar dromen voor het altaar lopen. Maar Dennis maakte niet bepaald aanstalten tot een huwelijksaanzoek.

‘Wat heeft hij nu weer gedaan?’ vroeg Emmie, nu lichtelijk geamuseerd.

‘Vanochtend! Hij had een ontbijtje gemaakt en kwam het me op bed brengen...’

‘Goh, wat is het toch een eikel...’

Laura schoot tegen wil en dank in de lach.

‘Sorry, flauw flauw flauw. Vertel, wat deed Dennis de eikel verder?’

‘Nou, hij had twee croissantjes, een kop koffie en een

glas champagne op het dienblad gezet. Daarbij lagen een mooie, witte roos en een klein cadeautje. Ik zweer het je, het had precies de vorm van een juweliersdoosje met ring!’

‘O god, hoe reageerde je?’

‘Tja, ik zette mezelf natuurlijk gigantisch voor paal! Ik riep “O Dennis... Ja natuurlijk, ik hou van je!” Daarop keek hij me nogal verdwaasd aan.’

Emmie proestte het uit.

‘Dus,’ ging Laura verder, ‘maakte hij het cadeautje zelf open. Hij kan namelijk nooit wachten tot ik mijn cadeautjes zelf uitpak. Bleek het verdomme een pakje met *glow in the dark* condooms te zijn!’

Nu kwam Emmie helemaal niet meer bij.

‘Welke sukkel geeft zijn vriendin nou condooms bij een romantisch ontbijtje?! Af en toe haat ik hem echt!’

‘Ach, het is weer eens wat anders dan: “Hé schatje, klim er maar op!”’ zei Emmie met een zware stem.

Laura giechelde.

‘Maarre, hoe heb je jezelf nou uit die “O Dennis, ik hou van je!” gekletst?’

‘Nou, niet echt eigenlijk. Het duurde even voordat ik genoeg hersteld was van de shock. Toen heb ik voorgesteld dat we er vanavond maar een speciale avond van moeten maken. Dus we gaan tapas eten. Toetje thuis, uiteraard.’

‘En hoe reageerde hij?’ Met de telefoon tegen haar schouder geklemd vouwde ze een jurkje op. Ze bleef glimlachen, Emmie smulde van de verhalen van haar vriendin. Het beurde haar echt helemaal op.

‘Helemaal gelukkig natuurlijk. Mannen zijn soms ook zo simpel,’ giechelde Laura. ‘Maar volgens mij had jij ook wat te vertellen voordat ik weer eens in janken uitbarstte!’ ging haar vriendin verder.

‘Nou, je gelooft ook nooit wat mij vandaag is overkomen...’

‘Vertel!’

‘Nick en ik wonen sinds vandaag samen...’

‘Aaaaaaaaaaaaaaaaaahhhhhh!’

Emmie hield de telefoon een stuk van haar oor om het gegil van Laura op een afstandje te houden.

‘Rustig maar,’ zei ze nadat haar vriendin weer gekalmeerd was. ‘Zo erg is het toch ook weer niet?’

‘Erg? Erg? Nee joh, het is ge-wel-dig!’ klonk Laura’s enthousiaste stem.

‘Geweldig? Tja, ik weet niet hoor...’

‘Kom op! Nick is goddelijk! En hij is dus duidelijk stapelgek op jou! Staan al jouw spullen al bij hem? Hulp nodig met inpakken?’

Toen moest Emmie haar wel vertellen dat het net even anders zat dan Laura dacht.

‘Goh, met z’n tweeën in jouw studio? Ach ja... waarom ook niet! Lekker knus! Waaaaahoeeee, mijn beste vriendinnetje heeft eindelijk een serieuze relatie!’ Tegen Laura de romanticus kon je niet op.

‘Hij is nu met Tony, die ex-collega van hem, zijn spullen aan het verhuizen. Ik probeer ruimte te maken in mijn kledingkast.’

Laura kreunde meelevend. ‘Je kunt ook wel wat bij mij

brengen hoor,' bood ze aan.

'Hmm, geen slecht idee! Toevallig interesse in mijn mooie rokje met tijgerprint en bijpassend topje met koeienvlekken?'

'O nee!' riep haar vriendin. 'Heb je die nog steeds?!'

'O, ik heb nog veel en veel meer wat het daglicht eigenlijk niet kan verdragen.'

Emmie en Laura giehelden samen.

'Hé lieverd, ik moet gaan. Dennis en ik gaan nog even samen naar de IKEA. Hopelijk denk ik niet dat hij een verlovingsring heeft verstoppt in de Zweedse gehaktballen.'

'Is goed!' gniffelde Emmie. 'Ik hou je op de hoogte en zie je over een paar daagjes, oké?'

'Oké! Doeidoei!'

'Doei! En veel plezier met gloeien in het donker,' riep ze nog snel voordat Laura ophing.

Grinnikend legde ze haar telefoon op het bed. Het gesprek met haar vriendin had haar echt opgevrolijkt. Als Laura er zo enthousiast over was dat ze ging samenwonen met Nick, waarom zou ze dat dan zelf niet zijn? Nick was een enorme *catch*. Hij was lang, slank en zijn blauwe ogen deden iedere vrouw smelten. Alles aan zijn uiterlijk was perfect. Zijn lichaam was mooi gebruind en alles was goed getrimd. Hij squashte twee keer in de week en vooral zijn wasbordje deed Emmies hart sneller kloppen. Hij nam Emmie altijd mee op leuke uitjes en hij zorgde goed voor haar. Oké, hij was tot nu toe niet echt serieus geweest, maar zelfs dat leek

met ingang van vandaag veranderd. Hij had nu weliswaar even geen werk, maar Emmie wist zeker dat hij binnen *no time* zijn leven weer op de rails had. Met iets meer enthousiasme dook ze daarom op de inhoud van de kledingkast. Ze kon best een paar kledingstukken opofferen zodat haar supersexy vriend bij haar kon intrekken, toch?

Niet veel later ging de telefoon weer. Het was Nick.

‘Liefje?’

‘Ja, schat,’ antwoordde ze enthousiast.

‘Het duurt iets langer dan verwacht! Ik denk dat ik pas begin van de avond bij jou ben. Is dat erg?’

‘Tuurlijk niet! Doe rustig aan!’

‘Oké, hou van jou!’

‘Ik van jou...’ antwoordde ze. Ze geloofde dat ze het nog meende ook.

Mooi, ze had dus nu meer dan genoeg tijd om haar huis samenwoon-*proof* te maken. Misschien moest ze wel wat speciaals voor Nick doen. Lekker voor hem koken of zo. Het was voor hem ook niet makkelijk. Hij moest ineens zijn eigen huis uit. Van een groot appartement naar een studio die van muur tot muur niet meer dan tien stappen groot was.

Een paar uur later had ze in elk geval een deel van haar kledingkast leeg. Een pluspunt was dat ze nu weer wist welke kledingstukken ze allemaal had. Ze kon ze zelfs weer terugvinden. Emmie had haar zomerjurkjes in een big shopper gedaan; die zou ze naar Laura brengen. Dan

had ze ook nog een grote tas met kleding die echt niet meer kon. Als het eindelijk eens zou stoppen met regenen, bracht ze die wel naar het Leger des Heils. Verder wist ze eigenlijk niet zo goed wat ze moest doen. Haar huis was al minimalistisch ingericht. Ze kon hoogstens wat ruimte maken in de grote boeken- en dvd-kast, maar verder viel er niet veel op te ruimen. Bovendien had ze Nick nog nooit een boek zien lezen. En zijn enorme dvd-collectie zou toch niet passen. Emmie was een schoonmaakfreak, dus het had ook weinig zin om de keuken nog een keer te poetsen. Ze liep daarom maar naar de badkamer om ruimte te maken voor Nicks schoonheidsproducten. Dat werd nog een uitdaging. Hij had veel meer dan zij en haar kastje pilde al uit met crèmepjes, parfums en badschuim. Uiteindelijk liet ze een paar flesjes en tubes staan. De rest schoof ze in een plastic tas, die ze voor nu dan maar even onder het bed propte. Dat was eigenlijk niets voor haar. Emmie was netjes op het neurotische af. Maar ze had nu geen tijd meer om alles op de perfecte plaats te zetten. Morgen zou ze de tas weer onder het bed vandaan halen en bedenken waar ze het spul kwijt kon.

‘Zo! Klaar!’ riep ze hardop.

Ze keek tevreden om zich heen. Het was inmiddels eind van de middag. Nick zou waarschijnlijk zo met zijn spullen komen. Ze had nog net even tijd om zichzelf mooi te maken. Misschien was het handiger om vanavond uit eten te gaan, Emmie zou wel trakteren. Ze had geen tijd meer om nog een maaltijd op tafel te zetten en ze was sowieso

niet echt een keukenprinses. Misschien zouden haar kookkunsten Nick alleen maar afschrikken.

Inmiddels had ze een donkergroen jurkje en een zwarte legging uit de kast gehaald. Ze trok het aan en bekeek zichzelf in de grote spiegel die naast de kledingkast stond. Ze zag er niet slecht uit, vond ze zelf. Emmie was vrij lang en slank. Ze had een flinke eetlust, maar kwam bijna geen gram aan. Dat had ze van haar vader. Ze was blij dat ze haar moeders haarkleur had geërfd. Het was vlammend rood en hing in lange, dikke krullen over haar schouders. Haar huid was bleek en op haar gezicht zaten sproetjes. Nick zei altijd dat hij daarop was gevallen. Ze wist niet of ze hem moest geloven. Maar vandaag was ze erg tevreden met hoe ze eruitzag. Het groen van het jurkje benadrukte het groen van haar ogen en haar dikke bos krullen leek nog roder dan anders. Ze toverde een glimlach op haar gezicht. Ja, ze zag er wel uit als een vrouw die kon samenwonen met haar sexy vriend.

‘Zo, dit zijn bijna alle dozen. Nog zes te gaan.’ Tony zette nog een verhuisdoos op de steeds groter wordende stapel.

Emmie keek er geschokt naar. Inmiddels stonden er een stuk of achttien dozen midden in haar woonkamer.

‘N-nog zes? Zes?!’ vroeg ze met een piepstemmetje.

‘Ja, geen zorgen! Dat is echt het laatste.’ Met een grote grijns op zijn gezicht stormde hij de deur weer uit.

Niet veel later kwam Nick binnen. Hij liep op Emmie af en zoende haar innig. ‘Zo, dat wilde ik al de hele tijd doen!’

Ben blij dat we even twee tellen alleen zijn. Je ziet er waanzinnig sexy uit!’

‘Uhuh...’

‘Wat is er?’ vroeg hij bezorgd terwijl hij haar stevig vasthield.

‘Ehm... het zijn wel veel spullen hè?’

‘O! Joh, maak je geen zorgen. Het lijkt altijd meer dan het echt is. Dit hebben we binnen *no time* opgeruimd.’

Hij maakte zich van haar los, liep naar de kledingkast en opende die. ‘Ah, misschien moet je wat ruimte vrijmaken in de kast. Jemig, wat heb jij veel kleren!’

Als blikken konden doden, was Nick een hoopje as geweest. Hij had het echter niet door, gaf Emmie nog een zoen en liep weer naar de beneden om zijn laatste spullen te halen.

Tony en Nick keken tevreden om zich heen toen alle dozen in Emmies studio stonden.

‘Thanks, maat!’ zei Nick en hij klopte Tony op zijn rug.

‘Graag gedaan! Ik laat jullie *love birds* nu maar even alleen.’ Hij knipoogde naar Nick en gaf Emmie drie zoenen, daarna liep hij richting de voordeur.

‘O shit! Goed dat je het zegt! Ik vergeet Pap helemaal! Ik loop gelijk met je mee.’ Haastig volgde Nick zijn vriend.

‘Kggaaaa, mooi huis, mooi huis!’ kraste het even later.

‘Goed hè, dat heb ik hem geleerd,’ zei Nick trots.

‘Ook dat nog,’ vloekte Emmie zacht. Ze was Pap de papegaai helemaal vergeten. Nicks grote vriend. Ze woonden nu dus met z’n drieën. Geweldig.